

Arrest

nr. 216 510 van 7 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN WALLE
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 december 2018.

Gelet op de beschikking van 17 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN WALLE, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 188 059 van 7 juni 2017 omdat geen geloof wordt gehecht aan zijn vluchtrelaas. Tevens werd geoordeeld dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde vluchtmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet, namelijk dat zijn vader op 3 juli 2017 door Badr vermoord werd en dat hij vreest vermoord te worden door Badr uit wraak voor het feit dat zijn vader deel uitmaakte van de inlichtingendienst tijdens het oude regime in Irak.

Ter ondersteuning van zijn huidig volgend verzoek legt verzoeker de volgende documenten neer: een kopie van de overlijdensakte van zijn vader, een origineel mandaat dat zijn zus toekende aan een Irakese advocaat alsook een kopie van de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van zijn zus, een kopie van een verklaring van zijn zus en een aangifte ingediend op 14 september 2017, een kopie van de beschrijving van het lichaam van zijn vader van 21 september 2017, drie foto's van het graf van zijn vader, een foto van de rouwaankondiging, een bewijs van verzending, een e-mail tussen zijn advocaat in België en de advocaat van zijn familie in Irak, een schrijven van zijn advocaat, een kopie van het diploma en de baliekaart van de advocaat van zijn familie in Irak.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere

weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. De Raad wijst er op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij de gedane bevindingen van de commissaris-generaal niet weerlegt noch ontkracht. De commissaris-generaal stelt op correcte wijze vast dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wat evenwel geen ander licht vermag te werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij het vluchtrelaas van verzoeker ongeloofwaardig werd bevonden. Ook wordt op goede gronden vastgesteld dat de documenten die verzoeker neerlegt ter staving van zijn huidig verzoek niet van die aard zijn dat zij de teloorgegangene geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas kunnen herstellen.

Verzoeker is van oordeel dat de verwerende partij in de bestreden beslissing overgaat tot een inhoudelijk onderzoek van de aangevoerde stukken en dat zij de facto een onderzoek ten gronde doet, maar deze stelling mist feitelijke grondslag. Wat verweerder wel doet in de bestreden beslissing is op een gemotiveerde wijze de bewijswaarde van de neergelegde documenten in twijfel trekken en hieruit de gevolgen trekken voor wat betreft de door verzoeker aangevoerde vrees. De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. Of een aangebracht gegeven hierop wijst houdt ook verband met de bewijswaarde van dit gegeven en verweerder vermag dit dan ook te beoordelen en hieruit gevolgen te trekken voor een aangebracht element dat verband houdt met dit gegeven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder onterecht een beslissing van niet-ontvankelijkheid heeft genomen door de nieuw afgelegde verklaringen niet te aanvaarden als nieuwe elementen gelet op onder meer de vaststellingen dat het louter bijkomende verklaringen betreffen die volledig voortbouwen op een vluchtrelaas dat wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid reeds werd afgewezen en dat opnieuw geen overtuigend bewijs voorligt.

In de mate verzoeker voorhoudt dat hij niet werd gehoord en hij zijn vrees voor vervolging niet voldoende kon toelichten, benadrukt de Raad dat in casu uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen en de redenen van zijn nieuwe asielaanvraag (adm.doss., stuk 7, verklaring volgend verzoek), en deze verklaring vervolgens heeft overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst er op dat de beslissing om de

verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet in overweging diende te worden genomen, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt nog psychische problemen te kennen en verwijst hiertoe naar het schrijven van 5 augustus 2018 van de VZW VLOS waarin te kennen wordt gegeven dat verzoeker zeer verward is en in het beroep de nadruk dient te worden gegeven op zijn psychische toestand. Verzoeker heeft echter nooit eerder enige melding gemaakt van psychische problemen noch legt hij hiervan medische attesten voor. Verzoeker verklaarde ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken zelfs duidelijk dat er geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure kunnen bemoeilijken (vragenlijst "bijzondere noden" DVZ). De opmerking van verzoeker dat hij in het kader van zijn volgend verzoek niet werd gehoord waardoor hij niet in de mogelijkheid was uiteen te zetten dat hij psychologische problemen ervaart, kan dan ook niet ernstig worden genomen.

Verzoeker benadrukt voorts dat de stukken betreffende de advocaat geraadpleegd door zijn zus aantonen dat de advocaat van de familie en zijn zus bedreigd werden en dat er effectief een strafdossier hangende is naar de moord op zijn vader, gedwarsboemd door de milities. Hij stelt dat de commissaris-generaal kort door de bocht gaat door de brief van de advocaat af te doen als een "eenzijdige verklaring" en wijst op de deontologische regels waaraan een advocaat onderworpen is dat hen verbiedt onware verklaringen af te leggen louter om zijn cliënt welwillend te zijn. Het hoeft evenwel geen betoog dat de deontologische regels, hoe betreuenswaardig ook, niet altijd even nauwgezet gevolgd worden. De Raad onderstreept dat het vorig verzoek om internationale bescherming door zowel de commissaris-generaal als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd geweigerd wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Er werd echter ondermeer vastgesteld dat de bewering als zou zijn zus tegen verzoeker gelogen hebben over de vrijlating van zijn vader niet aannemelijk was, dat zijn verklaringen over de gebeurtenissen op 14 juli 2015 gekenmerkt werden door onlogische en tegenstrijdige elementen, dat het verbazingwekkend was dat verzoeker noch iemand anders in zijn familie enige poging zou ondernomen hebben om iets te weten te komen over het lot van zijn vader, dat verzoeker er niet in slaagde te verduidelijken waarom hij en zijn vader precies dan gevisieerd zouden worden door de Badr-militie, dat er geen concrete elementen waren die konden verklaren waarom zijn familie plots in 2015 gevisieerd werd terwijl zij sinds de val van het Baathregime nooit eerder problemen gekend hebben en er voor de ontvoering van zijn vader ook geen signalen of indicaties geweest zijn dat er mogelijks iets met hem zou kunnen gebeuren, dat verzoeker een aantal uitermate vage en ontwijkende verklaringen aflegde over de gebeurtenissen op 14 juli 2015, dat verzoeker hoewel hij ten overstaan van het CGVS verklaarde dat er geen stappen konden gezet worden en hij in beroep een rapport bijbracht waaruit bleek dat het gevaarlijk zou kunnen zijn een klacht in te dienen, verzoeker dan toch plots middels een aanvullende nota een bewijs van aangifte van de ontvoering neerlegde. Een enkelzijdige verklaring van de advocaat van de familie van verzoeker, vermag te teloorgegangene geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas niet te herstellen.

Voorts gaat verzoeker er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde

werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. Daarenboven blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er in Irak sprake is van grootschalige fraude met documenten en zowat elk document tegen betaling verkregen kan worden.

Zo verzoeker nog verwijst naar het arrest Singh tegen België van 2 oktober 2012 en het arrest Mo.M tegen Frankrijk van 18 april 2013 van het EHRM, merkt de Raad op dat deze arresten er enkel op wijzen dat de nationale asielinstanties de plicht hebben de door de verzoeker bijgebrachte documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Loutere beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete argumenten aan die het tegendeel bewijzen.

Waar verzoeker verwijst naar en citeert uit rapporten waaruit blijkt dat Baathisten en hun familieleden een duidelijk risicoprofiel hadden/hebben en dat Baathisten zowel in een recent verleden als actueel nog steeds werden/worden geviséerd, dient te worden benadrukt dat het louter behoren tot een bepaalde risicogroep op zich niet kan volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Zoals reeds in het kader van verzoekers vorige verzoek werd geoordeeld, is en blijft een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming noodzakelijk, waarbij de verzoeker zijn vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstig schade in concreto dient aan te tonen, waar verzoeker evenwel faalt. Na lezing van het administratief dossier dient de Raad immers vast te stellen dat verzoeker geen geloofwaardige problemen aanhaalt die hij omwille van het Baath-verleden van zijn vader zou hebben gekend, dat zijn verklaringen niet toelaten enig geloof te hechten aan zijn beweringen als zou hij voor zijn leven dienen te vrezen, dat hij geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten aanbrengt waaruit kan worden afgeleid dat hij daadwerkelijk bij terugkeer wordt bedreigd of vervolgd of dat wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat en dat hij er aldus niet in slaagt om de individualisering van zijn vrees aan te tonen.

4.2. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die aantonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt.

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij omwille van zijn profiel het risico loopt slachtoffer te worden van ernstige schade, herhaalt de Raad dat geen enkel geloof wordt gehecht aan de door hem aangevoerde problemen.

Verzoeker benadrukt nogmaals onder verwijzing van het schrijven van 5 augustus 2018 van de VZW VLOS zijn vermeende psychische toestand. In het schrijven wordt te kennen gegeven dat verzoeker zeer verward is en in het beroep de nadruk dient te worden gegeven op zijn psychische toestand. Zoals hoger reeds vastgesteld, heeft verzoeker nooit eerder gewag gemaakt van psychische problemen. In zoverre aangenomen kan worden dat verzoeker verward is, merkt de Raad op dit element allerm minst bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat verzoeker, in vergelijking met een anderen persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verzoeker toont derhalve geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofdte het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te

worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 20 november 2018, voert verzoekende partij aan dat de beschikking dezelfde motieven aanhoudt als de bestreden beslissing en stelt dat er geen nieuwe elementen worden aangevoerd die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Verzoekende partij is het daar niet mee eens en wijst erop dat zij de overlijdensakte heeft opgestuurd van haar vader. Verzoekende partij is van oordeel dat niet meer kan gesteld worden dat haar relaas vaag is nu zij nieuwe informatie heeft ingediend. Voorts stelt verzoekende partij dat haar advocaat in Irak haar relaas en vrees voor vervolging heeft bevestigd, en het motief in de bestreden beslissing en de beschikking niet kan gehandhaafd worden aangezien hier wel degelijk sprake is van een begin van bewijs. Verzoekende partij is niet akkoord met haar vaststelling dat hieromtrent geen enkel verder onderzoek werd gepleegd naar de feiten en de advocaat, is hij bij de balie enz. Voorts is verzoekende partij van oordeel dat zij gehoord moest worden aangezien zij nu wel voldoende informatie heeft. Wat de subsidiaire bescherming betreft vervolgt verzoekende partij dat rekening dient gehouden te worden met haar kwetsbaarheid, het feit dat zij behoort tot de soennitische geloofsgemeenschap en deze samenloop van omstandigheden mee moet genomen worden bij de beoordeling van de SB b). Tot slot stelt verzoekende partij dat zij geen opvang heeft en zij dringend psychologische hulp nodig heeft zoals blijkt uit haar medisch attest ingediend bij aanvullende nota.

Na de terechtzitting laat verzoekende partij een medisch attest geworden van 14 januari 2019 en 16 januari 2019 en vraagt zij om de heropening van de debatten bij een aangetekend schrijven van 17 januari 2019.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 20 november 2018 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich in wezen louter tot het herhalen van de in haar verzoekschrift aangevoerde argumentatie en het wijzen op de door haar bijgebrachte documenten, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

De Raad herneemt dat het vorig verzoek om internationale bescherming door zowel de commissaris-generaal als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd geweigerd wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Er werd echter onder meer vastgesteld dat de bewering als zou de zus van verzoekende partij tegen verzoekende partij gelogen hebben over de vrijlating van haar vader niet

aannemelijk was, dat haar verklaringen over de gebeurtenissen op 14 juli 2015 gekenmerkt werden door onlogische en tegenstrijdige elementen, dat het verbazingwekkend was dat verzoekende partij noch iemand anders in haar familie enige poging zou ondernomen hebben om iets te weten te komen over het lot van haar vader, dat verzoekende partij er niet in slaagde te verduidelijken waarom hij en haar vader precies dan gevisieerd zouden worden door de Badr-militie, dat er geen concrete elementen waren die konden verklaren waarom haar familie plots in 2015 gevisieerd werd terwijl zij sinds de val van het Baathregime nooit eerder problemen gekend hebben en er voor de ontvoering van haar vader ook geen signalen of indicaties geweest zijn dat er mogelijks iets met hem zou kunnen gebeuren, dat verzoekende partij een aantal uitermate vage en ontwijkende verklaringen aflegde over de gebeurtenissen op 14 juli 2015, dat verzoekende partij hoewel zij ten overstaan van het CGVS verklaarde dat er geen stappen konden gezet worden en zij in beroep een rapport bijbracht waaruit bleek dat het gevaarlijk zou kunnen zijn een klacht in te dienen, verzoekende partij dan toch plots middels een aanvullende nota een bewijs van aangifte van de ontvoering neerlegde. Een enkelzijdige verklaring van de advocaat van de familie van verzoekende partij, vermag te teloorgegangene geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas niet te herstellen. Een kopie van de overlijdensakte van haar vader evenmin, daar de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Bovendien kan uit deze overlijdensakte niet worden opgemaakt dat haar vader, die door kogels in het hoofd zou overleden zijn, vermoord werd in die omstandigheden zoals door verzoekende partij voorgehouden.

In de mate verzoekende partij hekelt niet te zijn gehoord, wijst de Raad erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidige verzoek werd aan verzoekende partij verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet in overweging diende te worden genomen, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekende partij voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekende partij werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekende partij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

Verzoekende partij vestigt nog de aandacht op haar soennitische origine. Waar op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') aangenomen kan worden dat soennieten in Bagdad een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, dient echter te worden opgemerkt dat verzoekende partij niet aantoonbaar is en dat uit de voormelde informatie evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat verzoekende partij, louter ingevolge het gegeven dat zij soenniet is en ingevolge een aanwezigheid aldaar, zou dreigen te worden vervolgd of gevisieerd.

Waar verzoekende partij, onder verwijzing van het medisch attest d.d. 7 augustus 2018 neergelegd ter terechtzitting, wijst op haar psychologische problemen, stelt de Raad vooreerst vast dat dit geen medische attest betreft waaruit na een diepgaand medisch onderzoek blijkt dat het cognitief geheugen van verzoekende partij dermate is aangetast dat zij niet in staat is coherente en consistente verklaringen af te leggen en zij niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van haar asielprocedure. De attesterende arts verklaart dat verzoekende partij tijdens een gesprek een verwarde indruk geeft, haar verhaal en antwoorden niet altijd coherent zijn wat wijst op concentratie- en geheugenstoornissen, zij een sombere blik heeft, zij klaagt van hoofdpijn slapeloosheid en vaak nachtmerries heeft en zij onder stress leeft, labiel is en lijdt aan een depressie met paranoïde trekken, doch hieruit kan niet worden afgeleid dat de cognitieve en mentale functies van verzoekende partij ernstig verstoord zouden zijn waardoor zij niet in staat zou zijn om haar vluchtrelaas op een geloofwaardige manier uiteen te zetten. Dit blijkt evenmin uit haar verklaring volgend verzoek noch uit de vragenlijst die in het kader van haar vorig verzoek werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken als het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waaruit blijkt dat het gehoor op normale wijze heeft plaatsgevonden (de advocaat van verzoekende partij maakte op het einde van het persoonlijk onderhoud op 18 augustus 2016 overigens de opmerking dat zij een helder relaas heeft afgelegd). Uit niets blijkt dat verzoekende partij zich omwille van psychologische problemen niet kon

concentreren of dat zij om deze reden moeilijkheden zou hebben gehad om zich bepaalde feiten te herinneren of niet in staat zou zijn geweest om volwaardige verklaringen af te leggen.

De medische toestand van verzoekende partij kan evenmin bestempeld worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat zij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In de mate verzoekende partij medische hulp vraagt, merkt de Raad op dat medische problemen op zich niet onder het toepassingsgebied vallen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij dient zich voor de beoordeling hiervan te wenden tot de daartoe geëigende procedure.

Per aangetekend schrijven van 17 januari 2019 brengt verzoekende partij nog een medisch attest bij van 14 januari 2019 samen met de begeleidende e-mail van de behandelende arts d.d. 16 januari 2019. Op 28 januari 2019 brengt zij deze stukken nogmaals over aan de Raad. Deze stukken dat verzoekende partij op 17 januari 2019, zijnde na de terechtzitting en de sluiting van de debatten op 11 januari 2019, aan de Raad bezorgde, wordt uit de debatten geweerd overeenkomstig artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen.”*. Waar verzoekende partij in de begeleidende aanvullende nota vraagt om de heropening van de debatten, wijst de Raad er evenwel op dat indien wegens de voorlegging van nieuwe gegevens de heropening der debatten zou moeten worden bevolen, een nieuwe rechtsdag moet worden vastgesteld en de tegenpartij in de gelegenheid moet worden gesteld de voorgebrachte nieuwe gegevens te onderzoeken en hieromtrent standpunt in te nemen. De wetgever heeft tevens gewild dat nieuwe gegevens ten laatste op de door de Raad vastgestelde rechtsdag worden aangebracht. De door verzoekende partij bijgebrachte stukken werden aan de Raad overgemaakt op 17 januari 2019, zijnde na de terechtzitting en de sluiting van de debatten op 11 januari 2019. Het verzoek tot heropening van de debatten kan dan ook niet ingewilligd worden.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS